

Kahlil Gibran

Prohvet

Tõlkinud Doris Kareva
Kirjastus HUMA, 1997

Almustafa, väljavalitu ja armastatu, päikesetõus oma elupäevil, oli kaksteist aastat Orfaleesi linnas oodanud oma laeva, mis pidi naasma ja ta tagasi sünnisaarele viima.

Ja kaheteistkümnendal aastal Ielooli, lõikuskuu seitsmendal päeval, tõusis ta linnamüüritagusele mäele ja vaatas merele - ning silmas udus lähenevat laeva.

Siis paiskusid pärani tema südame väravad ja ta rõõm lendas kaugele üle mere. Ning ta sulges silmad ja palvetas oma hinge vaikustes.

Aga mäest alla laskudes võttis kurbus tema üle võimust ning ta mõtles oma südames:

Kuidas lahkun siit rahus ja kurbuseta? Ei, mitte haavata vaimus ei jäta ma maha seda linna.

Pikad olid valupäevad, mis ma veetsin ta müüride vahel, pikad olid üksilduseööd - ja kes võiks lahkuda oma valust ja üksildusest kahetsuseta?

Liiga palju meelekilde olen pillanud laiali neile tänavaile, liiga mitmeid minu igatsuste lapsi kõnnib alasti nende mägede vahel - ja ma ei saa neist eemale tõmbuda rusutuse ja valuta.

Mitte rüü pole see, mille heidan täna õlult, vaid nahk, mille rebin seljast omaenese kätega.

Ega ole see ka mõte, mille jätan seljataha, vaid süda, mille on magusaks muutnud nälg ja janu.

Ja siiski ei või ma kauem viivitada.

Meri, kes kõiki ja kõike endasse kutsub, kutsub mindki ning ma pean laevale asuma.

Sest siia jääda, kuigi siin tunnid põlevad ainsa ööga, tähendab kristalliseeruda, tarduda vormivaluks.

Meeleldi võtaksin endaga kaasa kõik siinse. Ent kuidas ma võiksin?

Hääl ei saa kanda keelt ega huuli, mis andnud talle tiivad. Üksipäini peab ta otsima taevalaotust.

Ja üksi ning ilma pesata peab kotkas lendama päikese poole.

Jõudes mäe jalamile, pööras ta pilgu uuesti merele ja nägi laeva lähenemas sadamale, tekil seismas meremehed, tema kaasmaalased.

Ja tema hing kisendas nende poole ning ta lausus:

Mu põlise ema pojad, tõusu ja mõõna ratsanikud,

Kui sageli olete purjetanud läbi mu unede. Ja nüüd saabute ärkvelolekus, mis on mu sügavam uni.

Olen minekuvalmis; täispurjede õhin ootab vaid tuult.

Ainsa korra veel hingan ma sisse siinset vaikset õhku, ainsa armastava pilgu veel heidan tagasi,

Ja siis juba seisan ma teie keskel, meresõitja kesk meresõitjaid.

Ja sina, määratu meri, unetu ema,

Kes sa ainsana rahu ja vabadus oled jõe ja ojale,

Veel ainsa käänaku teeb see voog, ainsa vulina üle välu,

Ja siis juba saabun ma sinusse, piiritu piisk ääretusse ookeani.

Ja kõndides nägi ta kaugelt mehi ja naisi jätmas maha oma viljapõlde ja viinapuuaedu ning ruttamas linnavärava poole.

Ja ta kuulis nende häält hüüdmas tema nime ning hõikamas põllult põllule teadet tema laeva tulekust.

Ja ta sõnas endamisi:

Kas lahkumispäevast peab saama kokkusaamise päev?

Ja kas öeldakse pärast, et minu loojang oli tõeliselt mu koit?

Ja mida pean andma sellele, kes oma adra on jätnud vaole, või sellele, kes on peatanud oma veinipressi ratta?

Kas peab mu südamest saama viljadest lookas puu, et võiksin sealt võtta ja jagada?

Ja kas peavad mu ihad purskama fontäänidena, et võiksin täita nende kruusid?

Kas olen ma harf, mida võimas käsi võiks puutuda, või ehk flööti, mida läbiks tema hingeõhk?

Vaikusteotsija olen, ja milliseid varandusi olen ma vaikustes leidnud, mida võiksin rahumeeli välja jagada?

Kui see on mu lõikusepäev, siis millistele põldudele, millistel mäletamatutel aegadel olen ma külvanud oma seemne?

Kui see peaks tõesti olema tund, mil tõstan kõrgele oma laterna, pole see mitte mu enese leek, mis seal põleb.

Tühjana ja tumedana tõstan ma oma laterna,

Ja öö valvur täidab selle õliga ja tema ka süütab selle.

Seda ütles ta sõnades. Kuid mõndagi tema südames jäi sõnastamata. Sest tema ise ei suutnud kõnelda oma sügavaimast saladusest.

Ja kui ta linna jõudis, tulid kõik inimesed tema juurde ja hüüdsid ta poole nagu üksainus hääl.

Ja linna vanimad astusid ette ja lausused:

Ära lahku veel meie hulgast.

Päevatõus oled sa olnud meie hämaruses ja sinu noorus on andnud me unedele näo.

Mitte võõras pole sa meie seas, ega ka külaline, vaid meie poeg ja armastatu.

Ära lase meie silmi veel valusalt nälgida oma näo järele.

Ja preestrid ja preestritarid lausused talle:

Ära lase merelaineil meid praegu veel lahutada ja aastail, mis sa veetsid meie seas, muutuda mälestuseks.

Vaimuna oled sa kõndinud meie vahel ja sinu vari on heitnud valgust me nägudele.

Sügavalt oleme sind armastanud. Kuid sõnatu oli meie armastus, ja rohkete looride varjus.

Ometi kisendab ta nüüd valjusti sinu poole ja seisab katmatuna su ees.

Ja alati on see nii olnud, et armastus ei tunne omaenese sügavust enne kui lahkumistunnil.

Ja teisedki tulid ja püüdsid teda mõjutada. Kuid tema ei vastanud neile. Ta ainult langetas pea ja need, kes lähemal seisis, nägid pisaraid langemas tema rinnale.

Ja tema ja rahvas asusid teele suure templiväljaku poole.

Ja sääl tuli pühamust välja üks naine, kelle nimi oli Almitra. Ja tema oli nägijatar.

Ja mees vaatas teda erilise õrnusega, sest nimelt Almitra oli see, kes ta üles otsis ja temasse uskus juba siis, kui ta oli vaid päeva veetnud nende linnas.

Ja naine tervitas teda sõnadega:

Jumala prohvet, ülima otsingul, kaua oled sa sihtinud kaugusi leidmaks oma laeva.

Ja nüüd on su laev tulnud ja sul tuleb minna.

Suur on su igatsus oma mälestuste maa, oma sügavaimate ihaluste elupaiga järele; ja ei ahelda sind meie armastus ega hoia tagasi su enese vajadused.

Siiski ühte palume sinult, enne kui lahkud: et sa kõneleksid meile ja jagaksid meilegi oma tõest.

Ja meie anname selle edasi oma lastele ja nemad oma lastele ning see ei lähe kaduma.

Oma üksiolus oled sa valvanud meie päevi ja oma ärkvelolus kuulanud meie unede nuttu ja naeru. Seepärast ava ennast nüüd meile ja kõnele kõigest, mis sulle on näidatud sellest, mis asub sünni ja surma vahel.

Ja ta vastas:

Orfaleesi rahvas, millest muust võiksin kõnelda kui vaid sellest, mis praegugi on liikvel teie südameis?

Siis ütles Almitra: Kõnele meile Armastusest.

Ja ta tõstis pea ja vaatas inimestele otsa ning tekkis sügav vaikus. Ja kõlaval häälel lausus ta:

Kui armastus viipab, järgnete talle,

Olgugi tema rajad rängad ja järsud.

Ja kui tema tiivad teid embavad, alistute,

Kuigi tema hoosulgedes varjuv mõök võib teid vigastada.

Ja kui ta kõneleb teile, siis usute teie temasse,

Kuigi tema häääl võib vapustada te unesid, nagu põhjatuul laastab aia.

Sest nii nagu armastus kroonib, lööb ta ka risti. Nagu ta istutab, nii ta ka kärbib.

Nii nagu ta tõuseb teie kõrgusse ja hellitleb õrnimaid oksid värelemas päikeses,

Nii laskub ta ka alla teie juurteni ja vapustab neid nende klammerdumises maa külge.

Otsekui viljapäid kogub ta teid endasse.

Ta peksab teid, et te paljastuksite.

Ta sõelub teid vabaks teie kestadest.

Ta jahvatab teid valgeks.

Ta sõtkub teid vooljaks;

Ja siis alles loovutab ta teid oma pühale leegile, et teist saaks püha leib Jumala pühaks söömaajaks.

Kõike seda teeb armastus teiega, et te võiksite tunda oma südame saladusi ja selles teadmises saada osaks Elu südamest.

Aga kui te oma pelgikkuses peaksite otsima ainult armastuse rahu ja armastuse naudingut,

Siis oleks teile parem, kui kataksite oma alastuse ja väljuksite armastuse rehetoast,

Aastaaegadeta maailma, kus te küll naerate, aga mitte kogu oma naeru, ja kus te küll nutate, aga mitte kõiki oma pisaraid.

Armastus ei anna midagi peale iseenda ega võta mujalt kui iseenesest.

Armastus ei omanda ega ole omandatav;

Sest armastusest piisab armastuseks.

Kui te armastate, ei pea te ütlema: “Jumal on mu südames”, vaid pigem: “Olen Jumala südames.”

Ja ärge arvake, et võite juhtida armastuse kulgu, sest armastus, kui ta leiab teid eest väärsena, juhib teie teed.

Armastusel pole muud iha kui täitumine.

Aga kui te armastate ometi ihaledes, olgu need teie ihad:

Sulada ja olla kui vulisev oja, kes laulab öös oma viisi.

Tunda liigõrnuse valu.

Saada haavatud omaenese armastuse mõistmisest;

Ja veritseda meelsalt ja rõõmuga.
Ärgata aoaegu tiivulise südamega ja tänada veel ühe armastusepäeva eest;
Puhata keskpäeval ja mediteerida armastuse ekstaasi üle;
Pöörduda õhtu hakul koju tänutundes;
Ja uinuda, palve armsama eest südames ja kiituselaul huulil.

Siis avas Almitra uuesti suu ning küsis: Ja mida võid sa öelda Abielust, Õpetaja?

Ja ta vastas talle nõnda:

Koos olete sündinud ja koos saate igavesti elama.
Koos olete ka siis, kui surma valged tiivad teie päevi laiali pillutavad.
Oo jaa, koguni Jumala vaikivas mälus olete koos.
Kuid olgu ruumi kesk teie koosolemist,
Ja las tantsida taevaste tuul teie vahel.

Armastage teineteist, aga ärge põimige armastusest kütket;
Olgu armastus pigem voogav meri teie hingede kallaste vahel.
Täitke teineteise kruus, kuid ärge jooge ühest ja samast.
Andke teineteisele osa oma leivast, kuid ärge sööge ühtsama viilu.
Laulge ja tantsige koos ja olge rõõmsad, kuid las kumbki teist olla üksi,
Nagu on üksi ja omaette lautokeeled, ehk nad küll värelevad sellest samast muusikast.

Kinkige oma süda, kuid mitte teineteisele hoida.
Sest ainult Elu kätte mahub ära teie süda.
Ja seiske kõrvuti, ometi mitte liig tihedalt koos;
Sest templisambadki seisavad eraldi,
Ja tammepuu ning küpress ei kasva mitte teineteise varjus.

Siis palus üks naine, kes hoidis lapsukest oma rinna vastas: Räägi meile Lastest.

Ja ta lausus:

Teie lapsed pole mitte teie lapsed.
Nad on Elu enese igatsuse pojad ning tütreid.
Nad sünnivad läbi teie, aga mitte teist,
Ja kuigi nad on teiega, ei kuulu nad teile.

Oma armastuse võite te neile anda, aga mitte oma mõtteid.
Sest neil on nende eneste mõtted.
Nende kehasid võite te varjata oma katuse all, aga mitte nende hingi,
Sest nende hinged elunevad homse koojas, mida teie ei või küllastada isegi mitte oma unedes.
Te võite püüda nendega sarnaneda, aga ärge üritage muuta neid endisarnasteks.
Sest elu ei voola vastupäeva ega viivita eilses.
Teie olete vibud, millelt teie lapsed nagu elavad nooled lendu lastakse.
Vibukütt näeb märki lõpmatuse rajal ja pingutab teid kogu oma jõust, et Tema nooled võiksid lennata kiiresti ja kaugele.
Olgu teile rõõmuks painduda vibuküti käes;
Sest just niisamuti, nagu ta armastab lendavat noolt, armastab ta ka vibu, mis püsib paigal.

Siis lausus üks rikas mees: Kõnele meile Andmisest.

Ja ta vastas:

Vähe annate te, annetades osa oma varandusest.

Alles kui kingite osa iseendast, on see tõeline kinkimine.

Sest mis on teie omandus muud kui asjad, mida te hoiate ja valvate hirmus, et võite neid homme vajada?

Ja homme, mida toob homme ülihoolikale koerale, kes palverändureile pühasse linna järgnedes matab konte jäljetusse liiv?

Ja mis on hirm puuduse ees muud kui puudus ise?

Kas pole mitte hirm janu ees siis, kui kaevus on vett külluses, ise kustutamatu janu?

On neid, kes kingivad pisku oma ohtrast omandusest - nad teevad seda tunnustuse pärast ja see varjatud soov muudab nende anni kahjulikuks.

Ja on neidki, kel on vähe ja kes annavad kõik.

Nemad on need, kes usuvad elusse ja elu küllusesse ja nende varalaegas ei jää kunagi tühjaks.

On neid, kes kingivad rõõmuga, ja see rõõm on neile tänutäheks.

Ja on neid, kes kingivad piinaga, ja see piin on neile sakramendiks.

Ning on neidki, kes kingivad, tundmata piina ega taotlemata rõõmu, mõtlematagi voorusele; just nõndasamuti, nagu mürt taamal orus oma lõhna ümbrusse hingab.

Nimelt nende käte läbi kõneleb Jumal ja nende silmade kaudu naeratab ta maailma peale.

Hea on anda, kui küsitakse, aga parem on anda, ilma et küsitaks, mõistmise läbi;

Ja heldemeelsele on anni vajaja otsimine suurem rõõm kui andmine ise.

Ja kas on olemas midagi, mille külge klammerduda?

Kõik, mida omad, tuleb ühel päeval niikuinii loovutada;

Nii kingi juba nüüd, et andmise aeg oleks sinu ja mitte su pärijate päralt.

Sageli ütled: "Kingiksin meelsasti, kuid vaid neile, kes seda väärivad."

Nõnda ei lausu küll mitte viljapuud teie aias ega lambad teie karjamaadel.

Nemad annavad selleks, et võiksid elada, sest tõrkuda andmast tähendab hukkuda.

Päris kindlasti on see, kes väärib oma ööde ja päevade andi, väärt ka kõike, mis sinul talle anda.

Ja see, kes on pälvinud õiguse juua elu ookeanist, pälvib ka seda, et ta võiks täita oma kruusi sinu väikesest ojast.

Ning kas on suuremat kõrbet kui see, mis laiub vapruses ja enesekindluses, milles pole heldust ega vastuvõtmist?

Ja kes oled sina, et inimesed peaksid sinu ees valla rebima oma rinna ja paljastama oma uhkuse, et sina võiksid näha nende väärtust alasti ja nende uhkust katmatuna?

Vaata enne, et sa ise vääriskid olla kinkija, kinkimise tööriist.

Sest tegelikult on see elu, kes kingib elule - sina, kes pead end kinkijaks, oled vaid tunnistaja.

Ja teie, kes võtate vastu - ning vastuvõtjad olete kõik - ärge eeldage tänutunnet, või muidu koormate ennast ja kinkijat.

Parem kerkige kinkijaga koos tema kingitustel otsekui tiibadel;

Sest muretseda ülearu oma võla pärast tähendab kahelda selle suuremeelsuses, kelle emaks on heldemeelne maa ja isaks Jumal.

Siis lausus vana mees, trahteripidaja: Kõnele meile Söömisest ja Joomisest.

Ning ta vastas:

Kui te vaid võiksite elada maa hõngust ning õhutaime kombel toituda valgusest.

Aga kuna te peate tapma selleks, et elada, ja rõövima vastsündinult emapiima selleks, et kustutada oma janu, siis olgu see sooritatud austusavaldusena,

Ja olgu teie laud otsekui altar, millel metsa ja põllu puhtad ning süütud olevused tuuakse ohvriks sellele, mis inimeses on veel puhtam ja veel ilmsüütum.

Kui te tapate looma, siis lausuge talle oma südames:

“Sellesama jõu läbi, mis surmab sinu, saan surma minagi; ning ka mina saan toiduks.

Sest seesama seadus, mis andis sinu mu kätte, annab mind veelgi võimsamasse kätte.

Ei sinu ega minu veri pole midagi muud kui mahl, mis toidab taevapuu juuri.”

Ja sinu homse päeva õied saavad puhkema minu südames,

Ja sinu hõng saab mu hinguseks,

Ja üheskoos rõõmutseme me läbi kõikide aastaegade.”

Ja sügisel, kui te kogute oma viinapuuadadest saaki veini pressimiseks, lausuge oma südames:

“Minagi olen viinamägi ja minugi viljad varutakse veinipressi jaoks,

Ja otsekui värsket veini hoitakse mindki iidsetes anumates.”

Ning talvel, kui te vaadist veini lasete, olgu teie südames laul iga kannu kohta;

Ja kõlagu selles laulus mälestus sügisepäevist ja viinapuuaiast ja veinipressist.

Siis ütles põllumees: Räägi meile Tööst.

Ning ta vastas nõnda:

Te töötate selleks, et pidada sammu maa ja maa hingega.

Sest elada jõude tähendab aastaegadele võõraks jääda ja astuda välja elu protsessioonist, kes kuninglikus ja uhkes alistuvuses on sammumas vastu lõpmatusele.

Kui töötate, olete flööt, kelle südame läbi tundide tuhin muusikaks muutub.

Kes teie seast tahaks olla kõrkjas, tumma ja vaikiv kesk hõiskavat kooskõla?

Alati on teile öeldud, et töö on needus ja vaev õnnetus.

Aga mina ütlen teile, et kui te töötate, täidate maa kõige kaugemas unenäos osa, mis on mõistetud teie omaks juba selle unenäo sündides.

Ainult jõudumööda tööd tehes armastate te elu tõeliselt,

Ja armastada elu töö kaudu tähendab tunda lähedalt elu ülimat saladust.

Aga kui te oma valus hüüate sünnitust vaevaks ja keha elatamist oma laubale kirjutatud needuseks, siis vastan ma teile, et mitte miski peale sellesama higi ei pühi ära seda, mis sinna on kirjutatud.

Sedagi on teile öeldud, et elu on pimedus, ja oma küllastumuses kordate te kajana elust väsinute poolt öeldut.

Ja mina ütlen, et elu on tõepoolest pimedus, kui pole tungi,

Ja iga tung on pime, kui pole tarkust,

Ja iga tarkus on tühi, kui pole tööd,

Ja iga töö on tühi, kui pole armastust;

Ja töötades armastusega köidate end kokku iseenda ja üksteise ja Jumalaga.

Ja mida tähendab töötada armastusega?

See tähendab kududa kangast omaenese südamest tõmmatud lõngast, just nagu hakkaks seda kangast kandma su armastatu.

See tähendab ehitada maja kiindumusega, just nagu hakkaks selles majas elama su armastatu.

See tähendab külvata õrnusega ja lõigata rõõmuga, just nagu hakkaks vilju sööma su armastatu.

See tähendab vastutada kõigi asjade eest, mida sa kujundad omaenese vaimu hinguses,

Ja teada, et kõik pühad surnud seisavad su ümber ja vaatavad.

Sageli olen ma kuulnud teid ütlemas otsekui unes: See, kes raiub marmorit ja avab kivis omaenese hinge kuju, on õilsam sellest, kes künnab põldu.

Ja see, kes haarab vikerkaare, et laotada ta inimkujuliselt lõuendile, on suurem kui see, kes valmistab sandaale meie jalgade tarvis.

Aga mina ütlen, ja mitte unes, vaid keskpäevakirkuse üliras ärkvelolus, et tuul ei kõnele sugugi sulnimalt suurtele tammedele kui vähimatele rohulibledele;

Ja ainult see on suur, kes tuule hääle suudab muuta lauluks omaenese armastuse jõul.

Töö on nähtavaks saanud armastus.

Ja kui te ei saa töötada armastuse, vaid ainult vastumeelsusega, siis on parem, kui jätate töö sinna paika ning istute templivärvavas, et võtta vastu almuseid neilt, kes töötavad armastusega.

Sest kui te küpsetate leiba ükskõiksena, küpsetate te kibedat leiba, mis kustutab vaid pool inimeste näljast.

Ja kui te vimмага südames purustate viinamarju, siis nõrgub teie vimmast mürki veinisse.

Ja isegi kui te laulate inglitena, ometi laulmist armastamata, siis jääb teid kuulav inimkõrv kurdiks päeva ja öö häälele.

Siis palus üks naine: Kõnele meile Rõõmust ja Kurbusest.

Ning ta vastas:

Teie rõõm on teie kurbus ilma maskita.

Ja seesinane kaev, millest kerkib teie naer, on tihtigi olnud tulvil teie pisaraist.

Või kuidas teisiti saakski see olla?

Mida sügavamaks uuristab kurbus teie olemuse, seda rohkem rõõmu sinna mahub.

Kas pole mitte kruus, mis hoiab teie veini, seesama, mis põles pottsepaahjus?

Ja kas pole mitte flööt, mis trööstib teie meeli, just seesama puu, millesse noateraga auke uuristati?

Kui olete rõõmsad, vaadake sügavale oma südamesse ja te näete, et teie rõõmu põhjus on sama, millest pärines teie kurbus.

Kui olete kurvad, vaadake uuesti oma südamesse ja te näete, et nutate nimelt selle pärast, mis teid enne vaimustas.

Mõned teist ütlevad: Rõõm on suurem kui kurbus, ja teised vastavad: Ei, kurbus on suurem.

Aga mina ütlen teile, et nad on lahutamatud.

Üheskoos saabuvad nad, ja kui üks istub koos teiega laua ääres, siis pidage meeles, et teine on samal ajal uinumas teie voodis.

Tõesti, tõesti, te kõigute otsekui kaalud oma kurbuse ja rõõmu vahel.

Ainult siis, kui olete tühi, seisatute te tasakaalus.

Kui varahoidja teid kergitab selleks, et oma kulda ja hõbedat vaagida, on aga vaja, et teie rõõm või kurbus tõuseks või langeks.

Siis astus müürsepp ette ja sõnas: Räägi meile Majadest.

Ning tema vastas niimoodi:

Ehitage enda oma kujutlustest lehtla kesk tühermaad, kui hakkate ehitama maja linnamüüride vahele.

Sest nii nagu teie hämaruse saabudes koju tulete, nii naaseb ka rändur teis, alati kaugel ja üksik.

Teie maja on teie avaram keha.

See kasvab päikese käes ja magab öö vaikusel; ja sugugi mitte ilma unenägudeta. Kas teie maja ei näe siis und? Ja kas ta mitte und nähes ei lahku linnast metsasallu või mäeharjale?

Kui ma vaid võiksin koguda teie majad oma peopessa ja külvaaja kombel lennutada nad metsadesse ja niitudele.

Oleksid ometi orud teie tänavateks ja rohelised rajad alleedeks, et te võiksite otsida üksteist viinapuuaedade vahelt ja naasta, mulla hõng riiete küljes.

Aga veel mitte niipea ei saa see nii olema.

Oma hirmus kogusid teie esiisad teid liiga ligistikku. Ja seesama hirm kestab veel mõnda aega. Veel mõnda aega jäävad linnamüürid lahutama teie koldeid teie põldudest.

Ja öelge mulle, Orfaleesi rahvas, mida hoiate te nendes majades? Ja mida valvate te lukustatud uste taga?

On teil rahu, vaikset sündi, milles ilmub teie vägi?

On teil mälestusi, kumendavaid võlvkaari, mis sildavad teadvuse mäetippe?

On teil ehk ilu, mis juhib südame puust ja kivist vormitud asjade juurest pühale mäele?

Öelge mulle, on teil neid oma majades?

Või on seal vaid mugavus ja iha mugavuse järele, see salalik kaju, kes siseneb majja kui külaline, et peagi saada peremeheks ning lõpuks valitsejaks?

Oo, jaa, taltsutajaks, kes konksu ja nõõri abil teeb teie ülismaist ihalustest oma hüpnukud.

Olgugi tema käed siidjad, tema süda rauast.

Ta hallitab teid magama ainult selleks, et seista teie voodi kõrval ja ilkuda keha väärkuse üle.

Ta pilkab teie tervet mõistust ja mähhib teie meeled ohakavilla sisse nagu haprad nõud.

Tõesti, tõesti, mugavuseiha mõrvab hinges kire, ja kõnnib siis laial irvel matustele.

Aga teie, avaruse lapsed, teie, rahutud oma puhkuseski, teie ei lase end lõksu püüda ega taltsutada.

Mitte ankur ei pea olema teie maja, vaid mast.

Mitte haava kattev läikiv koorik ei pea see olema, vaid laug, mis kaitseb silma.

Te ei pea oma tiibu kokku murdma selleks, et mahtuda läbi ukseavast, kummarduma, et pead mitte vastu lage ära lüüa, ega hoidma hinge kinni, et seinad mitte ei mõraneks ja kokku ei variseks.

Teie ei pea elama hauakambrites, mida surnud teevad elavate jaoks.

Sest see, mis teis on piiritu, eluneb taevalossis, mille ukseks on hommikukaste ja akendeks öö laulud ning vaikused.

Ja kangur küsis: Kõnele meile Rõivastest.

Ning ta vastas:

Teie rõivad katavad palju teie kaunidusest, ometi ei varja nad teie näotust.

Ja ehkki te otsite rõivastes eristatuse vabadust, võite te leida neis vaid ohjad ja ahela.

Kui te vaid võiksite tajuda päikest ja tuult rohkem oma naha ja vähem oma rüüga,

Sest elu hingus on päikesevalguses ja elu käsi on tuules.

Mõned teist ütlevad: Rõivad, mida me kanname, on põhjatuule kootud.

Ja mina vastan: Või nii, see oli siis põhjatuul,

Aga häbi oli tema kangastelgedeks ja lihaste lõtvumine lõngaks.

Ja kui tema töö oli tehtud, naeris ta metsas.

Ärge unustage, et tagasihoidlikkus on kilbiks ebapuhta silma vastu.

Ja kui ebapuhtust enam ei ole, mis jääks siis tagasihoidlikkusest järele peale kängitsetud ja rikutud meele?

Ning ärge unustage, et maapinda rõõmustab teie paljaste jalgade puude ja tuuled igatsevad mängelda teie juustes.

Ja kaupmees küsis: Kõnele meile Ostmisest ja Müümisest.

Ning tema vastas:

Teile kannab maapind oma vilju ja teil ei pea mitte puudust olema, kui te vaid teate, kuidas täita oma pihud.

Ainult maa kingitusi vahetades leiate te külluse ja saate rahuldatud.

Ometi viib see vahetus, kui see ei sünni armastuses ja lahkes õigluses, ühtede ahnuse ja teiste näljani.

Kui teie, kes te künnate meresid ja põlde ning harite viinapuuaedu, turuplatsil kohtute kangrute ja pottseppade ja vürtspoodnikega - manage siis endi keskele ilmuma Maavaim, kes pühitseks kaalusid ja arvestaks kaalupomme, millega vaetakse väärtusi.

Ning ärge taluge oma toimetustest nende osavõttu, kes viljatul käel müütavad oma sõnu teie töö vastu.

Sellistele peate te ütleva:

Tulge koos meiega põllule või minge koos meie vendadega merele ja heitke teiegi oma võrk;

Sest maa ja mere heldest küllusest jätkub teile niisamuti kui meilegi.

Ning kui tulevad lauljad ja tantsijad ja flöödipuhujad - siis ostke ka nende ande.

Sest nemadki on viljade ja viiruki kogujad ja see, mida nendel on pakkuda, olgu või unede kujul, on kehakate ja toidus teie hingele.

Ja enne kui lahkute turuplatsilt, vaadake, et keegi poleks minema läinud tühjade kätega.

Sest mitte enne ei uinu Maavaim rahulikult tuules, kui teie seas vähima vajadused on rahuldatud.

Siis astus ette üks linna kohtunikest ning lausus: Kõnele meile Kuritööst ja Karistusest.

Ning ta vastas nõnda:

See juhtub siis, kui teie vaim läheb tuulipidi uitama,

Et teie, üksi ja kaitsjata, teete kurja teistele ja seeläbi iseenesele.

Ning kurja tõttu, mida olete teinud, tuleb teil kuuldamatult koputada ja mõndagi aega kannatlikult oodata õndsate värava juures.

Otsekui ookean on teie jumalik olemus;

Igavesti rüvetamatu.

Ja just nagu taeva laotus tõstab ta lendu vaid neid, kel on tiivad.

Päikesesarnane on teie jumalik olemus;

Ei tunne tema mutikäike ega otsi maourge.

Aga mitte ainult teie jumalik olemus üksi ei elune teis.
Paljuga teis on ikka veel inime, ja paljugi pole seda veel mitte,
Vaid kujutu kääbus, uneskõndija udus, otsimas omaenese ärkamist.
Ja nüüd tahan ma kõnelda inimesest teis.
Sest see on tema ja mitte teie jumalik olemus, ega ka mitte kääbus udus, kes tunneb kuritööd ja kuritöö karistust.

Tihti olen ma kuulnud teid rääkimas kellestki, kes kurja teeb, otsekui ta polekski üks teie hulgast, vaid võõras sissetungija teie maailma.

Aga mina ütlen, et nii nagu püha ja õige ei või tõusta kõrgemale ülimast, mis on igaihes teist, Nii ei või ka paheline ja nõrk langeda madalamale väärituimast, mis on teis niisamuti olemas.

Ja nii nagu ükski leht ei kolletu terve puu vaikiva teadmisseta,
Nii ei saa ka kurjategija teha kurja ilma teie kõigi varjatud tahtmiseta.
Otsekui pidulik rongkäik kõnnite kõik oma jumaliku olemuse poole.
Teie olete tee ja teelised.

Ja kui üks teist komistab ning kukub, siis teeb ta seda nende eest, kes sammuvad tema järel, hoiatusena veereva kivi eest.

Oo jaa, ning nende tõttu, kes sammuvad tema ees, küll kergemal ja kiiremal sammul, ometi veerevat kivi tema teelt eemaldamata.

Ja veel midagi, ehk küll see sõna rängalt teie südametele langeb:

Mõrvatu pole mitte vastutamatu oma mõrva eest,

Ega röövitu selles, et teda rööviti.

Õige pole mitte osata pahelise tegudes,

Ja valgekäeline mitte vaba kelmi riugastest.

Oo jaa, süüdlane on sageligi vigastatu ohver,

Ja veelgi sagedamini kannab süüdimõistetud koormat süütute ja süüdistamatute eest.

Ei sa lahutada õiglast ebaõiglastest ja head halvast;

Sest üheskoos seisavad nemad päikese palge ees just nagu ühte kedratud must ja valge lõng.

Ja kui must lõng katkeb, tuleb kangrul läbi vaadata kogu riie ja kontrollida ka kangaspuid.

Kui keegi teist peaks tahtma õigust mõista truuduseta naise üle,

Siis kaalugu ta ka tema mehe südant ja mõotku tema hinge mõõdupuuga.

Ja vaadaku see, kes solvajat piisutada tahab, ka solvatu vaimu põhja.

Ning kui keegi teist peaks soovist karistada õigluse nimel kirvega kurja puu kallale asuma, siis uurigu ta kõigepealt puu juuri;

Ja tõesti, tõesti leiab ta hea ja kurja, viljaka ja viljatu juured läbisegi põimunult maa vaikivas südames.

Ja teie, kohtunikud, kes te tahate olla õiglased, mis kohtuotsuse langetate te sellele, kes küll tegudes aus, oma vaimus aga on varas?

Mismoodi karistada seda, kes tapab, kuid kelle vaim on tapetud?

Ja kuidas nuhelda seda, kes oma tegudes on reetur ja rõhuja,

Kes isegi aga on rõhutud ja raevu aetud?

Ja kuidas karistada veel neid, kelle kahetsus on juba eksimusest suurem?

Kas mitte kahetsus polegi õiglus, mida teie õigusemõistmine õieti nõuab?

Ometi ei saa te panna süütut kahetsema ega võtta kahetsust süüdlase südamest.

Omaenese tahtsi saabub ta öös, et inimesed võiksid ärgata ja iseendale otsa vaadata.

Ja teie, kes te tahaksite õiglust mõista, kuidas suudaksite seda ilma kõiki tegusid vaagimata päevavalguses?

Ainult siis saate te teada, et sirgeselgne ja langenu on üks ja seesama inimene hämaruses vankumas oma jumaliku ja kääbusliku olemuse vahel,

Ja templi nurgakivi pole mitte kõrgemal kui ehitise kõige madalam kivi.

Siis küsis advokaat: Õpetaja, mida arvate meie Seadustest?

Ja ta vastas:

Rõõmuga kehtestate te seadusi,

Ometi rõõmustate veel rohkem neid murdes.

Nagu lapsed, kes ookeani rannal mängides kannatlikult ehitavad liivalosse ning nad siis naerdes purustavad.

Aga samal ajal kui teie oma liivalosse ehitate, kannab laine rannale liiva üha juurde,

Ja kui te need purustate, siis naerab ookean koos teiega.

Tõesti, tõesti, ookean naerab alati üheskoos süütutega.

Aga mida arvata nendest, kelle meelest elu pole mitte ookean ja inimseadused mitte liivalossid,

Vaid kellele elu on kalju ja seadus kirka, millega kaljut raiuda omaenese näo järgi?

Mida arvata jalutust, kes vihkab tantsijaid?

Mida härjast, kes armastab oma iket ja peab metshirve ja põtra eksiläinud hulkureiks?

Mida arvata vanast maost, kes ei suuda vahetada oma nahka ja halvustab seepärast kõigi teiste häbitut alastust?

Või sellest, kes varakult pulmapeole saabudes lahkub väsinult ja ülesöönuna, öeldes, et igasugune pidutsemine on vägivaldne ja kõik pidulised seadusemurdjad?

Mida muud on mul nendest öelda kui seda, et nemadki seisavad päevavalguses, ometi selg päikese poole?

Nad näevad vaid omaenese varje ning nende varjud on neile seaduseks.

Ning mis on päike nendele muud kui varjudeheitja?

Ja mida muud tähendab nende jaoks tunnustada seadust kui kummarduda ja järgida oma varju maapinnal?

Aga teie, kes te kõnnite, nagu päikese poole, millised maa peale joonistatud märgid võiksid teid köita?

Teie, kes te kandute koos tuulega, milline tuulelipp võiks teid suunata?

Milline inimseadus võiks teid siduda, kui murrate oma ikke, kuid mitte kellegi vanglauksel?

Milliseid seaduseid peaksite kartma, kui tantsite, ometi komistamata kellegi raudahelale?

Ja kes on see, kes võiks teie üle kohut mõista, kui rebite seljast oma rüü, jätmata seda kellegi teelededelema?

Orfaleesi rahvas, te võite summutada trummi ja kiskuda valla lüüra keeled, aga kes suudaks keelata lõokest laulmast?

Ja kõnemees ütles: Räägi meile Vabadusest.

Ning ta vastas:

Linnavärvavas ja kodus kolde ees olen teid näinud maha heitvat ja ülistavat oma vabadust.

Just nagu orjadki alandavad end hirmuvalitseja ees ja kiidavad teda, kui ta neid ka piitsutada laseb.

Ah, pühas hiies ja linnamüüride varjus olen ma näinud kõige vabamaid teie seast kandmas oma vabadust otsekui iket ja käeraudu.

Ning minu süda veritses sees: sest vabad võite olla vaid siis, kui isegi soov leida vabadust muutub teile kütteks ja kui te lakkate kõnelemast vabadusest otsekui sihist ja täitumisest.

Tõeliselt vabad võite te olla, kui teie päevad pole hooleta ega ööd ilma iha ja kurbuseta, Vaid kui need küll kängitsevad teie elu, kuid te ometi tõusete üle nende alasti ja köidikuteta.

Ja kuidas peaksite tõusma üle oma päevade ja ööde ilma murdmata ahelaid, mida te oma mõistmise koidikul olete kinnitanud ümber oma keskpäevatunni?
Tegelikult on see, mida nimetate vabaduseks, tugevaim kõigist neist ahelaist, ehk küll selle lülid päikeses sädeldes teie silmi pimestavad.

Ja mida muud võiksite te vabaks saamise nimel kõrvale heita kui osa omaenese olemusest?
Kui see on ebaõiglane seadus, mille tahaksite tühistada, siis sai see kirjutatud teie endi käega teie endi laubale.

Te ei saa seda kustutada ei olla seaduseraamatuid põletades ega oma kohtunike laupu puhastades, kui te ka kogu mere nende üle uhaks.

Ja kui see on vägivalitseja, kelle tahaksite troonilt tõugata, siis tuleks kõigepealt hävitada see troon, mille olete talle püstitanud iseendas.

Sest kuidas võiks türann valitseda vabasid ja uhkeid muidu, kui nende vabaduses varjuva türannia ja nende uhkuses elava häbi kaudu?

Ja kui see on mure, mille tahaksite heita oma õlult, siis oli see pigem teie endi valitud kui teile peale pandud.

Ja kui see on hirm, mille tahaksite hajutada, siis on selle hirmu ase teie südames ja mitte kardetu käes.

Tõesti, tõesti, kõik asjad liiguvad teie olemuses pidevas poolembuses – ihaldatu ja peljatu, hellitatu ja jälestatu, jälitatu ja see, mille eest püüate põgeneda.

Need asjad liiguvad teis nagu valgus ja vari teineteise külge klammerdunud paarides.

Ja kui vari kahvatab ja lakkab olemast, siis saab allesjäänud valgusest vari ühele teisele valgusele.

Ning nõnda saab teie vabadusestki, niipea kui ta kaotab oma kütked, köidik suuremale vabadusele.

Ja preestritar kõneles uuesti, öeldes: Kõnele meile Arust ja Kirest.

Ning ta vastas nõnda:

Tihtiigi on teie hing lahinguväli, kus teie aru ja otsustusvõime on sõjajalal teie kire ja himudega.

Kui võiksin vaid olla lepitaja teie hinges, nii et lahkhelidest ja kademeelsusest tema osade vahel võiks sündida ühtsus ja harmoonia.

Aga kuidas võiksin ma seda, kui teis endis pole lepitust, õieti armastust oma kõikide loomuosade vastu?

Aru ja kirk on teie meresõitja hinge rooliratas ja puru.

Kui üks või teine viga saab, siis jääte kas pillutada lainete meelevalda või triivima ulgumerele.

Sest aru, kui ta üksipäini valitseb, on ahistav jõud; ja valveta jäänud kirk on leek, mis põleb omaenda hävinguni.

Sellepärast laske oma hingel ülendada oma aru kire kõrgustesse, et ta võiks hõisata;

Ja las ta juhtida teie kirge targu nii, et teie kirk võiks iga päev elada läbi uuestisünni ning nagu fooniks tõusta omaenese tuhasta.

Ja üks naine avas suu ja lausus: Kõnele meile Valust.

Ning ta vastas:

Teie valu on teie mõistmist ümbritseva koore katkimurdmise valu.

Niisamuti nagu puuvilja seemnekivi peab murduma selleks, et tema süda pääseks päikesevalgusse, nii tuleb teilgi tunda valu.

Ja kui teie süda vaid suudaks üha imestella elu igapäevaseid imesid, ei tunduks teie valu teile vähem imeväärne kui teie rõõm;

Ja oma südame muutuvad seisundid võtaksite te vastu just samaviisi, kui te oma põldudel mööduvaid aastaaegu vastu võtate.

Ja vaikse meelerahuga vaataksite te siis läbi oma kurbuse talve.

Paljugi teie valust on teie eneste valitud.

See on seesama kibe rohi, millega tohter teie haiget teie poolt terveks ravitseb.

Seepärast usaldage tohtrit ja jooge tema ravim ära vaikselt meelerahus.

Sest tema käsi, ehk küll raske ja karm, on juhitud Nähtamatu õrna käe poolt,

Ja kruus, mille ta teile ulatab, põletagu see pealegi teie huuli, on vormitud savist, mida Pottsepp omaenese pühade pisaratega niisutanud on.

Ning üks mees küsis: Kõnele meile Enesetundmisest.

Ning ta vastas:

Teie südamed tunnevad vaikuses teie päevade ja ööde saladust.

Aga teie kõrvad janunevad kuulda teie südame teadmuse kõla.

Sõnades tahaksite teada seda, mida olete alati teadnud oma mõtteis.

Sõrmedega tahaksite puutuda oma unede alasti keha.

Ja on hea, et te tahate seda.

Teie hinge salajane allikas peab tulvama üles ja vulinal tõttama mereni;

Ja teie salajase sügavuse aare saab teie silmile nähtavaks.

Aga ärge vaagigu ükski kaal teie tundmatut varandust;

Ja ärge otsige mitte oma teadmise sügavust teiba või kajaloodi abil.

Sest teie olemus on piiritu ja mõõtmatu meri.

Ärge lausuge: “Olen leidnud tõe,” vaid pigem: “Olen leidnud ühe tõe”.

Ärge öelge: “Olen leidnud hinge raja.” Öelge pigem: “Olen oma teed mööda rännates kohanud hinge”.

Sest hing kõnnib kõiki radu.

Mitte sirgjoont pidi ei kulge hing, ega kasva ta otsekui kõrkjas.

Hing avaneb aegamisi otsekui lootos, loendamatud õielehed üksteise haaval.

Siis ütles õpetaja: Kõnele meile Õpetamisest.

Ning ta vastas:

Mitte keegi ei või teile ilmutada midagi peale selle, mis on juba aegamisi virgumas teie teadmise aovalges hämaras.

Õpetaja, kes templi varjus oma järgijate keskel kõnnib, ei jaga mitte oma tarkust, vaid oma usku ja armastavust.

Kui ta on tõepoolest tark, ei palu ta teil siseneda mitte tarkuse majja, vaid talutab teid pigem teie enese meelega lävele.

Astronoom võib teile kõnelda maailmaruumi mõistmisest, aga oma mõistmist ei saa ta teile mitte anda.

Muusik võib teile laulda rütmist, mis valitseb kogu universumis, kuid ta ei saa anda teile ei kõrva, mis selle kinni püüaks, ega ka häält, mis seda kajana kordaks.

Ja see, kes on kodus arvuteteaduses, võib teile rääkida raskuste ja mõõtude maailmust, aga sinna juhtida ta teid siiski ei saa.

Sest ühe inimese nägemus ei laena teisele oma tiibu.

Ja just nagu igäüks teist seisab üksipäini Jumala teadmuses, nii peab igäüks teist olema üksi ka oma teadmuses Jumalast ja mõistmises maast.

Üks nooruk palus: Kõnele meile Sõprusest.

Ning ta vastas:

Sõber on vastatud vajadus.

Tema on see põld, mida te külvate armastuses ja lõikate tänumeeles.

Ja tema on teie toidulaud ja tulease.

Sest tema juurde tulete te oma näljas ja teda otsite oma meelerahuks.

Kui sõber kõneleb sellest, mis tal mõttes, siis ei karda te eid omaenda meeles ega hoia ka tagasi jaad.

Ja kui ta on vait, ei lakka teie süda kuulatamast tema südame lööke;

Sest sõnadetagi sünnivad sõpruses kõik mõtted, kõik ihad, kõik lootused jagatuna rõõmus, millest ei kõnelda.

Kui lahkud sõbrast, siis sa ju ei kurvasta;

Sest see, mida armastad temas enim, võib tema äraolekul selgida just niisamuti nagu mäetipp ronijale tasandikult kõige selgemini kätte paistab.

Ja ärgu olgu teie sõprusel muud otstarvet kui hinge sügavnemine.

Sest armastus, mis ei otsi muud kui oma müsteeriumi avanemist, ei ole mitte armastus, vaid väljaheidatud võrk; ja sinna kinni jääb vaid tühine.

Ning las kuuluda parim sinus su sõbrale.

Kui tal tuleb tunda su mõõnaaega, siis saagu ta tuttavaks ka tõusuga.

Sest kes on su sõber sulle, kui otsid teda tundidel, mida surnuks lüüa?

Otsi teda alati eluküllastel tundidel.

Sest tema osa on vastata su vajadusele, mitte aga täita su tühjust.

Ja jagugu teie sõpruse magususes naeru lustiks teistelegi.

Sest just piasiasjade kastepiiskadest leiab süda oma koiduvärskuse.

Ja siis lausus õpetlane: Kõnele meile Kõnest.

Ning ta vastas:

Te hakkate rääkima siis, kui te ei ole oma mõtetega enam rahujalal;

Ja kui te ei saa enam elada oma südame üksilduses, siis kolite üle oma huulile ning sõnakõlast saab teie meelelahutus ja ajaviide.

Ja paljuski teie jutust on mõte pooleldi mõrvatud.

Sest mõte on taevaavaruse lind, kes sõnade puuris võib oma tiibu küll sirutada, aga mitte lendu tõusta.

Neidki on teie seas, kes sõnaohtraid otsivad üksildushirmust.

Üksioleku vaikus avab nende silmile nende alasti olemuse, nii et nad tahaksid põgeneda.

Ja on neidki, kes kõneldes teadmata või mõtlemata ilmsiks teevad selle, mida nad isegi ei mõista.
Ja neidki on veel, kelles on tõde, aga mitte sõnades ei väljenda nad seda.
Nemad on need, kelle rinnus voogab vaim rütmilises vaikuses.

Kui kohtad sõpra teeveerel või turuplatsil, las liigutada sinus elav vaim su huuli ja juhtida keelt.
Las hääl sinu hääles kõnelda kõrvale tema kõrvas;
Sest tema hing jääb hoidma sinu südame saladust just niisamuti, nagu meeles säilib veini maik.
Veel ka siis, kui selle värv on mälus tuhmunud ja kannu pole enam olemaski.

Ja astronoom küsis: Kuidas on lood Ajaga, Õpetaja?

Ning ta vastas:

Te tahaksite mõõta aega, seda mõõtmatut ja mõõdetamatut.

Te tahaksite kohandada oma käitumist ja koguni suunata oma vaimu kulgu vastavalt tundidele ja aastaegadele.

Ajast tahaksite te teha oja, mille kaldal võiksite istuda ja vaadelda tema voolamist.

Ometi on ajatu teis teadlik elu enese ajatusest,

Teades hästi, et eile pole muud kui tänase mälestus ja homme tänase unistus.

Ja see, mis teis laulab või vaikselt mõtiskleb, elab ikka veel sama esmahetke piires, mis paiskas tähed maailmaruumi laiali.

Kes teie seast ei tunneks, et tema armastusvõime on piiritu?

Ja ometi, kes ei tunneks, et seesama armastus, olgugi piiritu, on haaratud tema enese olemise keskmest, ja ei liigu mitte armastuse mõttest armastuse mõtteni ega ka mitte armastuse tegudest teise armastuse tegudeni?

Ja kas pole mitte aeg niisama ühtne kui armastus, niisama jagamatu ja sammudeks jaotamatu?

Aga kui te oma mõttes peate mõõtma aega aastaegade kaupa, siis hõlmaku igäüks neist kõiki teisi,
Ja emmaku tänane minevikku mälestusega ja tulevikku igatsusega.

Ning üks linna vanematest lausus: Kõnele meile Heast ja Kurjast.

Ja ta vastas:

Heast teis võin ma kõnelda, kuid mitte kurjast.

Sest mis on kuri muud kui omaenese näljast ja janust piinatud hea?

Tõesti, tõesti, näljaga otsib hea toitu isegi pimedaimaist koobastest ja janusena joob isegi surnud vetest.

Hea olete siis, kui olete endaga üks.

Ometi pole te siis, kui te endaga üks pole, veel kuri.

Sest jagatud maja pole veel röövlikoobas; see on ainult jagatud maja.

Ja tüürita jäänud laev võib sihitult triivida ohtlike karide vahel, ometi põhja vajumata.

Hea olete siis, kui püüate enesest teistele jagada.

Ometi pole te siis, kui püüate midagi endale võita, veel kuri.

Sest püüdes endale saada olete vaid juur, mis klammerdub maapinna külge ja imeb ta rinda.

Ei saa ju vili öelda juurele: "Ole nagu mina, küps ja külluslik ja aina enesest andev".

Sest viljale on andmine just samasugune vajadus, nagu seda saamine on juurele.

Hea olete siis, kui kõnelete oma ärkvelolus,

Ometi pole te siis, kui magate, samal ajal kui teie keel sihitult vaarub, veel kuri.

Ja isegi takerdub kõne võib nõrgale keelele tugevust anda.

Hea olete siis, kui kõnnite oma sihi poole kindlalt ja kõhklematul sammul.
Ometi pole te siis, kui sinnapoole komberdate, veel kuri.
Isegi lonkurid ei liigu tagasisuunas.
Aga vaadaku tugevad ja kiired teie seast, et nad ei lonkaks vigase ees, seda headuseks nimetades.

Hea olete lugematutel viisidel, ja kui te ka hea ei ole, pole te siiski veel kuri,
Vaid ainult logard ja laiskvorst.
Kui kahju, et hirved ei või kilpkonnadele õpetada väledust.

Teie igatsuses oma hiidmina järele ilmnebki teie headus – ja see igatsus elab teie kõigis.
Aga mõnedes teie seast on see igatsus mägioja, mis võimsa jõuga merre sööstab, kandes endas mägiaasade saladusi ja metsade laulu.
Ja teistes on see tasandikujõgi, mis kaotab end käänakutes, mis lookleb ja viivitleb, enne kui kaldale jõuab.
Aga ärge öelgu see, kes palju igatseb, sellele, kes igatseb hilju: “Mispärast oled sina nii aeglane ja vankuv?”
Sest tõeliselt hea ei küsi sellelt, kes alasti: “Kus on sinu rüü?”, ega sellelt, kes koduta: “Mis on juhtunud sinu majaga?”.

Siis palus preestritar: Kõnele meile Palvest.

Ja ta vastas nõnda:

Te palvate oma puuduses ja hädas; oh kui te vaid märkaksite palvetada ka oma rõõmujoovastuses ja küllusepäevil.

Sest mis on palve muud kui enese avardamine elavasse maailmaruumi?

Ja kui teie mugavuse huvides on kallata oma pimedus kosmosse, siis on teile rõõmuks valada välja ka oma südame koidik.

Ja kui te ei suuda muud kui nutta, kui teie hing sunnib teid palvetama, siis peaks ta teid ka ergutama uuesti ja üha uuesti, kuigi nuttes, kuni lõpuks puhkete naerma.

Kui palvate, tõusete kõrgusesse, kohates kõiki, kes on palvetamas just selsamal tunnil ja keda te muidu kui palves ehk ei kohtakski.

Seepärast ärge sisenege sellesse nähtamatusse templisse muu kui vaid ekstaasi ja sulni osaduse pärast.

Sest kui peaksite astuma templisse ainuüksi selleks, et midagi küsida, te ei saa seda mitte;

Ja kui peaksite sisenema selleks, et end alandada, siis ei tõsteta teid mitte maast üles;

Või isegi kui peaksite sisse astuma palumaks midagi teiste heaks, ka siis ei võeta teid kuulda.

Piisab sellest, et te nähtamatusse templisse sisenete.

Mina ei saa teile õpetada sõnu, milles palvetada.

Jumal ei kuula mitte teie sõnu, kui Ta Ise just neid läbi teie huulte ei lausu.

Ja mina ei saa teile õpetada merede ja metsade ja mägede palvet.

Aga teie, kes te olete sündinud mägedest ja metsadest ja meredest, leiate nende palve oma südamepõhjast,

Ja kui te vaid kuulatate öövaikuses, siis kuulete neid sõnatult lausumas:

“Meie Jumal, kes sa oled meie tiivuline mina, Sinu tahe on see, mis meis tahab.

Sinu iha on see, mis meis ihaleb.

Sinu tung on see, mis muudab meie ööd, mis on Sinu, päevadeks, mis on niisamuti sinu.

Mitte midagi ei või me Sinult küsida, sest Sina tead meie vajadustest enne, kui nad meis sünnivad: Sina oled meie vajadus; ja andes meile endast üha rohkem, annad Sa meile kõik.”

Siis astus ette erak, kes kord aastas linna külastas, ja küsis: Kõnele meile Naudingust.

Ning ta vastas:

Nauding on vabaduslaul,

Aga mitte vabadus.

See on ihade õitselepuhkemine,

Aga mitte nende vili.

See on sügavus hüüdmas kõrgust,

Aga mitte sügavus ega kõrgus.

See on puurilinnu tiivalöök,

Aga mitte piiratud maailmaruum.

Oo jaa, tõsi mis tõsi, nauding on laul vabadusest.

Ja meelsasti näeksin ma, et te seda laulaksite kõigest südamest; ometi ei tahaks ma, et te sellesse laulu oma südame kaotaksite.

Mõned noorukid teie seast otsivad naudingut, nagu oleks see kõik, ja nende üle mõistetakse kohut ja neid noomitakse.

Mina ei mõistaks nende üle kohut ega noomiks neid. Mina laseksin neil otsida.

Sest nad leiavad naudingut, aga mitte ainult;

Seitse õde on temal ja vähimigi neist on kaunim kui nauding.

Kas te pole siis kuulnud mehest, kes kaevab maa seest juurikaid ja leidis varanduse?

Ja mõned teie vanematest mäletavad naudinguid kahetsusega otsekui purjuspäi sooritatud süütegusid.

Aga kahetsus ähmastab meelt ja mitte ei puhasta teda.

Oma naudinguid peaksid nad mäletama tänutundes nagu lõikuskuud.

Ometi, kui kahetsus neile lohutust pakub, siis olgu nad lohutatud.

Ja neidki on teie seas, kes pole küllalt noored, et otsida, ega küllalt vanad, et meenutada;

Ning oma hirmus otsimise ja mäletamise ees tõmbuvad nad häbenedes eemale igasugusest naudingust, et mitte vaimu hooletusse jätta või teda solvata.

Aga ometi on selleski nende nauding.

Ning nii leiavad nemadki varanduse, ehk küll kaevates juurikaid värisevate kätega.

Aga öelge mulle, kes on see, kes suudab solvata vaimu?

Kas saab ööbik solvata öövaikust või jaanimardikas tähti?

Või võib teie leek või suits koormata tuult?

Kas arvate, et vaim on vaikne tiik, mida teie saate oma sauaga segada?

Tihti ei tee te endale naudingut keelates muud, kui paigutate iha oma olemuse salaorva.

Kes teab, kas see, mis täna tundub kohasem tegemata jätta, homset ülepea ootab?

Isegi teie keha teab oma pärandust ja oma õigustatud vajadusi ja teda te juba ei peta.

Ning teie keha on teie hinge harf,

Ja on teie endi teha, kas kutsute sellest esile sulnist muusikat või helide kaost.

Ja nüüd küsige oma südames: “Kuidas peaksime vahet tegema selle vahel, mis naudingus on head ja selle vahel, mis seda mitte ei ole?”

Minge oma põldudele ja aedadesse, ja te mõistate, et mesilase nauding on koguda õielt mett,
Aga samuti on lillele naudinguks oma õietolm mesilasele loovutada.
Sest mesilasele on lill eluallikas,
Ja lillele mesilane armastuse sõnumitooja,
Ning mõlemale, nii lillele kui mesilasele, on naudingu andmine ja saamine vajadus ja ekstaas.

Orfaleesi rahvas, olge oma naudinguis otsekui mesilased ja lilled.

Ja luuletaja lausus: Kõnele meile Ilust.

Ning ta vastas:

Kust peaksite otsima ilu ja kuidas võiksite teda leida, kui tema ise poleks teie tee ja teejuht?
Ja kuidas võiksite temast kõnelda, kui ta ise ei kooks teie kõnet?

Alandatud ja solvatud ütlevad: "Ilu on lahke ja õrn.

Just nagu noor ema, häbelik oma hiilguses, kõnnib ta meie hulgas."

Ja kirglikud lausuvad: "Ei, ilu on ülev ja hirmus. Nagu torm vapustab ta maad meie jalge all ja taevaotust meie pea kohal."

Väsinud ja vaevatud ütlevad: "Ilu koosneb vaikleist sosinaist. Ta kõneleb meie vaimus.

Tema häääl vastab meie vaikustele otsekui nõrk valgus, mis võbeleb varjupelguses."

Ja rahutud ütlevad: "Meie oleme teda kuulnud kisendamas mägede vahel.

Ja tema karjes kõlas koos kapjade plagin, tiibade vuhin ja lõvide mõirgamine."

Õiti ütlevad linna vahimehed: "Ilu tõuseb koos koidikuga idast."

Ja keskpäeval lausuvad töölised ja teekäijad: "Meie oleme näinud teda loojangu akendest üle maa kummardumas."

Talvel ütlevad lumevangid: "Ta tuleb koos kevadega hüpeldes üle mägede."

Ja südasuve leitses ütlevad viljakoristajad: "Oleme näinud teda tantsimas sügislehtede seas ja lumeviirgu ta juustes."

Kõike seda olete öelnud ilust.

Ometi ei kõnelnud te tõeliselt mitte temast, vaid oma täitumatutest tahtmistest,

Ja ilu ei ole mitte vajadus, vaid vaimustus.

Mitte janune suu ega väljasirutatud käsi,

Vaid pigem leekvele puhkenud süda ja rõõmus ülenenud hing.

Mitte kuju, mida tahaksite näha, või laul, mida sooviksite kuulda,

Vaid pigem see, mida näete, kui ka sulgete silmad, ja see, mida kuulete, kui ka katate kõrvad.

Mitte mahl krobelses puukoos ega küünise külge kinnitunud tiib,

Vaid pigem igiõitsev aed ja igilendlev ingliparv.

Orfaleesi rahvas, ilu on elu, kui elu paljastab looride alt oma püha näo.

Aga teie olete elu ja teie olete ka loor.

Ilu on peeglisse vaatav igavik.

Aga teie olete igavik ja teie olete ka peegel.

Ja vana preester lausus: Kõnele meile Usust.

Ning ta vastas:

Kas olen ma täna kõnelenud millestki muust?

Kas pole usk mitte kõik teod ja mõtted,

Ja see, mis pole ei tegu ega mõte, vaid hinges üha tärkav imestus ja üllatus, isegi kui käed samal ajal raiuvad kivi või liigutavad kangastelgi?

Kes võiks eraldada oma usu oma tegudest või oma uskumuse oma tegevusest?

Kes võiks laotada oma tunnid enese ette, öeldes: "See on Jumala ja see minu jagu; see on mu hinge ja see mu ihu jaoks?"

Kõik teie tunnid on tiivad, mis peksavad läbi õhu teist teistesse.

See, kes kannab oma kombekust vaid nagu pidurüüd, võiks parem olla alasti.

Tuul ja päike ei rebi tema nahka auke.

Ja see, kes määratleb oma käitumist eetikareeglite abil, sulgeb oma laululinnu puuri.

Vabamgi laul ei kosta läbi trellide ja okastraatide.

Ja see, kellele palvelus on aken, mida avada ja sulgeda, pole veel külastanud oma hinge maja, mille aknad ulatuvad koidust koiduni.

Teie igapäevane elu on teie pühakoda ja teie usk.

Millal iganes te sinna sisenete, võtke endaga kaasa oma kõik.

Võtke aeda ja ääs ja haamer ja flööt,

Kõik asjad, mida te olete loonud vajadusest või lusti pärast.

Sest uneldes ei saa te tõusta kõrgemale oma saavutustest ega langeda madalamale oma nurjumistest.

Ja võtke endaga kaasa kõik inimesed:

Sest palveldes ei saa te lennata kõrgemale nende lootustest ega alandada end madalamale nende meeletehete.

Ja kui tahaksite tunda Jumalat, ärge püüdke sellepärast mõistatusmängu mängida.

Parem vaadake enda ümber ja te näete Teda mängimas teie lastega.

Ja vaadake maailmaruumi; te näete Teda kõndimas pilves, sirutades käsi välja välguks ja lastes neil alla langeda vihmas.

Te näete Teda naermas lillede keskel, siis tõusmas ja lehvitamas käsi puude latvades.

Siis avas Almitra suu ja küsis: Nüüd tahaksime teada Surmast.

Ning ta vastas:

Te tahaksite teada surma saladust.

Aga kuidas võiksite seda leida, otsimata elu südamest?

Öökull, kelle ööga piiratud silmad on pimedad päeval, ei või paljastada valguse saladust.

Kui te tõepoolest tahate silmata surma vaimu, siis avage oma süda pärani elu tuumale.

Sest elu ja surm on üks ja seesama, just nii nagu jõgi ja meri on üks ja seesama.

Teie lootuste ja ihade põhjas asub teie vaikne teadmus sellest, mis on kõige taga;

Ja just nagu seemned lume all und näevad, nii näeb teie südagi und kevadest.

Usaldage unenägusid, sest neis on peidus igaviku värav.

Teie hirm surma ees on vaid lamburi värisemine, kui see seisab kuninga ees, kelle käsi teda austuse märgiks puudutab.

Kas lambur mitte värisedeski ei rõõmutse oma kuningliku äramärgituse üle?

Kas pole ta ometi mitte rohkem teadlik oma värinast?

Sest mida tähendab surra muud kui seista alasti tuules ja sulada päikeses?

Ja mis on hingamise lakkamine muud kui hinguse vabastamine rahututest tõusudest ja mõõnadest, nii et ta võiks tõusta ja koormast vabana otsida Jumalat?

Ainult siis, kui joote vaikuse jõest, hakkate te tõeliselt laulma.
Ja kui olete jõudnud mäetippu, siis alustate ronimist.
Ja kui muld võtab omaks teie liikmed, siis alles tantsite tõeliselt.

Ja nüüd oli käes õhtu.

Ja nägijatar Almitra lausus: Õnnistatud olgu see päev ja see paik ja sinu vaim, kes on kõnelnud.
Ning ta vastas: Kas olin see mina, kes kõneles? Kas polnud ma mitte ka kuulaja?

Siis laskus ta mööda templitreppi alla ja kõik inimesed järgnesid talle. Ning ta jõudis oma laevale ja tõusis tekile.

Ja pöörduses uuesti inimeste poole, kõrgendas ta häält ja lausus:

Orfaleesi rahvas, tuul veenab mind teist lahkuma.

Ehk ma küll pole niisama kärsitu, ometi tuleb mul minna.

Meie, rändajad, igavesti üksiklase raja otsingul, ei alusta ühtegi päeva sealsamas, kus saatsime mööda eelmise, ja ükski koidik ei leia meid sealt, kuhu jättis meid päikeseloojang.

Isegi siis, kui maa magab, oleme meie teel.

Meie oleme visa taime seemned ja nimelt oma küpsuses ja südamekülluses antakse meid tuule meelevalda ja paisatakse laiali.

Põgusad olid minu päevad teie seas ja veelgi põgusamad olid sõnad, mida laususin.

Aga kui minu hääle peaks hääbuma teie kõrvus ja minu armastus hajuma teie mälus, siis tulen ma tagasi,

Ja kõnelen siis rikkama südamega ja vaimukuulelikumail huulil.

Jah, tõusuvees pöördun ma tagasi,

Ja kui mind ka surm peaks varjama ja suurem vaikus ümbritsema, ikkagi otsin ma taas teie mõistmist.

Ja mitte asjatult ei otsi ma seda.

Kui miskigi sellest, mida olen kõnelnud, peaks olema tõde, siis saab see tõde end ilmutama selgemal häälel ja sõnades, mis on lähemas suguluses teie mõtetega.

Ma lahkun koos tuulega, Orfaleesi rahvas, ei lange aga mitte tühjusse;

Ja kui see päev ka pole teie vajaduste ja minu armastuse täitumine, siis olgu see ühe järgmise päeva töötlus.

Inimese vajadused muutuvad, aga mitte tema armastus, ega ka mitte tema soov, et armastus rahuldaks tema vajadused.

Teadke sellepärast, et saabun tagasi suuremast vaikusest.

Uduloor, mis hajub koidiku saabudes, jättes põldudele vaid kaste, tõuseb ja koguneb pilveks ning langeb siis vihmana maha.

Ning olen minagi olnud otsekui udu.

Õövaikuses olen ma jalutanud teie tänavatel ja minu vaim on sisenenud teie majadesse,

Ja teie südamelöögid on kajanud minu südames ja teie hingeõhk on puudutanud minu põske ja teid kõiki olen ma tundnud.

Oo jaa, ma teadsin teie rõõmu ja valu, ja teie unes olid teie unenäod minugi jagu.

Ja tihtigi olin ma teie seas otsekui mägijärv kesk ahelikke.

Minus peegeldusid teie mäetipud ja laugjad nõlvad ja koguni teie mõtete ja ihade mööduvad karjad.

Ja minu vaikusse kõlasid teie ojas mängivate laste naerukilked ja teie jõe ääres istuvate noorukite igatsusohked.

Ning mu sügavusse jõudes ei lakanud ojad ja jõed veel laulmast.

Ometi sisenes minusse miski, mis oli magusam naerust ja suurem igatsusest.
See oli piiritu teis;
Hiidinimene, kelle rakud ja musklid teie kõigest olete;
See, kellel üminas on kogu teie laul vaid hääletu vabin.
Tema üüratuses olete teiegi üüratult suured,
Ja teda vaadeldes vaatlesin ja armastasin ma teid.
Sest milliste kaugusteni võiks küündida armastus muidu kui selles piiritus avaruses?
Mis nägemused, mis lootused, mis oletused võiksid tõusta kõrgemale sellest lennust?
Nagu õunapuuõitega kaetud hiigeltamm on hiidinimene teis.
Tema vägevus kinnitab teid maa külge, tema lõhn tõstab teid taevasse ja tema kestvuses olete surematud.
Teile on öeldud, et nii nagu ahel, olete teiegi niisama nõrgad nagu teie nõrgim lüli.
See on vaid pool tõest. Te olete ka niisama tugevad kui teie tugevaim lüli.
Mõõta teid teie vähima teo järgi on sama, mis arvestada ookeani jõudu tema lainetevahu järgi.
Mõista kohut teie läbikukkumiste üle on sama, mis heita aastaaegadele ette nende püsimatut vaheldumist.

Oo jaa, te olete otsekui ookean,
Ja ehk küll teie kaldaisse kinni jooksnud laevad ootavad tõusuvett, ei saa teie, just nagu ookeangi, oma tõusu ja mõõna tagant kiirustada.
Ja samuti olete otsekui aastaajad,
Ja ehk küll te oma talves keeldute uskumast oma kevadest,
Ometi naeratab teis puhkav kevad oma poolunes ega pole sugugi solvatud.
Ärge arvake, et ma kõnelen teile seda kõik selleks, et võiksite üksteisele lausuda: “Küll ta ikka kiitis meid. Ta nägi meis ainult head.”
Kõnelen teile sõnades vaid sellest, mida te isegi oma mõtetes teate.
Ja mis on sõnade teadmine muu kui sõnatu teadmise vilets vari?
Teie mõtted ja minu sõnad on lained kinnipitseeritud mälust, kus on talletatud meie eilsed,
Ja iidset päevad, mil maa ei tundnud meid ega ennastki,
Ja ööd, mil maa ilm meelesegadusest pingul.

Targad mehed on tulnud teie juurde, et jagada oma tarkust. Mina tulin, et saada osa teie omast: Ja ennäe, ma olen leidnud midagi tarkusest suuremat.
See on leeklev vaim teis, mis üha ahmib juurde iseennast.
Samal ajal kui teie tema lehvimist tähele panemata oma närbuvaid päevi taga nutate.
See on eluotsingul elu kehaes, mis kardavad hauda.

Siin pole haudu.
Need mäed ja tasandikud on häll ja jalatugi.
Mil iganes möödute paigast, kuhu olete matnud oma esiisad, vaadake tähelepanelikult ja te näete seal iseend ja oma lapsi käsikäes tantsimas.
Tõesti, tõesti, sageli rõõmutsete te seda ise teadmata.

Teised on tulnud teie juurde, kelle kuldlubaduste peale te omas usus olete andnud vaid rikkused ja võimu ja väe.
Vähem lubadustestki olen ma teile andnud ja ometi olete olnud minu vastu veel heldekäelisemad.
Veel sügavama elujanu olete teie minule andnud.

Päris kindlasti pole olemas inimesele suuremat kingitust kui see, mis kõik tema eesmärgid muudab paotuvateks huulteks ja kogu elu purskavaks allikaks.

Millal iganes ma tulen läte ärde jooma, leian eest januneva vee;
Ja see joob mind nagu mina teda.

Mõned teist on pidanud mind uhkeks ja ülemäära häbelikuks, et võtta vastu kingitusi.
Ja ehk ma küll olen toitunud marjadest mägedes siis, kui te oleksite tahtnud mind näha endi seltsis laua ääres,
Ja maganud templitrepi astmetel, kui te mulle meelsasti ulualust oleksite pakkunud,
Kas polnud mitte teie armastav mure minu päevade ja ööde pärast see, mis tegi toidu mu suulaele magusaks ja rüütas mu une nägemustesse?

Selle eest õnnistan ma teid iseäranis:
Te annate palju ega tea, et te midagi annaksite.
Tõesti, tõesti, lahkus, mis iseend peeglist silmitseb, kivistub,
Ja heategu, mis end hella nimega nimetab, saab needuse isaks.

Ja mõned teist on mind hüüdnud hulguseks, kes on joobunud omaenda üksildusest,
Ja teie olete öelnud: "Ta peab nõu puudega metsas, aga mitte inimestega.
Ta istub üksipäini mäenõlvakul ja vaatab alla meie linna peale."
Tõsi ta on, et olen tõusnud mägede otsa ja rännanud mööda kaugeid paiku.
Kuidas veel võinuksin teid näha, kui mitte suurest kõrgusest või kaugusest?
Kuidas võiks üldse olla tõeliselt lähedal, olemata kaugel?

Ja teised teie seast on mind hüüdnud, küll mitte sõnades, öeldes:
"Võõras, võõras, kättesaamatute kõrguste armastaja, miks elutsed sa mäetippude keskel, kuhu kotkad ehitavad oma pesa?
Miks püüelda saavutamatu?
Milliseid torme tahaksid sa püüda oma võrku
Ja milliseid hajuvaid õhuline jahid sa taevas?
Tule ja ole üks meie seast.
Lasku alla ja kustuta oma nälga meie leivaga ja janu meie veiniga."
Oma hinge üksilduses ütlesid nad seda;
Ent kui nende üksildus oluks sügavam, oleksid nad teadnud, et ma ei otsindu muud kui vaid teie rõõmu ja valu saladust,
Ja ma jahtisin vaid teie suuremaid endid, kes kulgevad taevaid pidi.

Aga jahtija oli samaaegselt ka saak;
Sest paljud minu nooltest lahkusid vibunöörilt vaid selleks, et tabada mu enese südant.
Ja lendaja oli samaaegselt ka roomaja;
Sest kui mu tiivad olid päikeses laiali sirutatud, langes neist maapinnale kilpkonna vari.
Ja uskuja minus oli samaaegselt ka kahtleja;
Sest sageli olen puudutanud sõrmega omaenese haava selleks, et mul võiks olla suurem usk teisse ja suurem teadmused teist.

Ja selle teadmuse ja selle usuga ütlen ma teile,
Et teie ei ole mitte hõlmatud oma kehadest ega mõistetud majade ja põldude külge.
Teie olemus elutseb mägede kohal ja uitab ringi koos tuuleõhuga.

See pole mitte olend, kes roomab päikese kätte sooja või poeb pimeduse urgudesse varjule,
Vaid vaba olevus, vaim, kes ümbritseb maakera ja liigub taevaruumis.
Kui need sõnad peaksidki hämarad olema, siis ärge püüdke neid selgitada.
Hajus ja udune on kõikide asjade algus, aga mitte nende lõpp,
Ja meelsasti näeksin ma, et te mäletaksite mind algusena.
Elu ja kõik, mis elab, on sigitatud udus ja mitte kristallis.
Ja kes teab, kas kristall polegi mitte hääbuv udu?

Tahaksin, et te mind meenutades mäletaksite:

See, mis tundub teis kõige nõrgemana ja heitlikumana, on kõige tugevam ja kõige otsustavam.
Kas pole mitte teie hingeõhk kasvatanud ja karastanud teie luustikku?
Ja kas pole mitte unenägu, mida keegi teist ei mäleta, ehitanud teie linna ja kujundanud kõik, mis selles leidub?
Kui te vaid suudaksite näha selle hinguse tõusu ja mõõna, lakkaksite nägemast midagi muud,
Ja kui võiksite kuulda unenäo sosinat, ei kuuleks te enam ühtegi muud heli.

Aga te ei kuule ega näe ja see on hea.

Loori, mis varjab teie silmi, kergitavad kord käed, mis selle kodusid,
Ja savi, mis täidab teie kõrvu, uuristavad kord läbi sõrmed, mis seda sõtkusid.

Ning teie näete

Ja kuulete.

Ometi ei pea teie mitte taunima seda, et olete tundnud pimedust, ega kahetsema, et olete olnud kurt.

Sest sellel päeval saate teada peidetud otstarbe viimses kui asjas,

Ning teil tuleb õnnistada pimedust just niisama, nagu olete õnnistanud valgust.

Lausunud kõike seda, vaatas ta enese ümber ja nägi laevameest seismas rooliratta juures ja vaatlemas kord täispurjesid ja kord kaugusi.

Ning ta lausus:

Kannatlik, liigagi kannatlik on minu laeva kapten.

Tuul puhub ja purjed on kärsitud,

Isegi rooliratas kibeleb liikvele;

Ometi ootab minu kapten vaikselt mu vaikimist.

Ja kõik meremehed, kes on kuulnud avamerede koori, nemadki on kuulanud mind kannatlikult.

Nüüd ei pea nad enam kauem ootama.

Ma olen valmis.

Oja on jõudnud mereni ja veel kord surub suur ema poja oma rinnale.

Hüvasti, Orfaleesi rahvas.

Tänane päev on lõpule jõudnud.

See sulgub meie üle just nagu vesiroosi õis hommepäev.

Seda, mis meile siin antud sai, tuleb meil hoida,

Ning kui sellest ei piisa, siis peame me üha uuesti kokku tulema ja üheskoos sirutama oma pihud jagaja poole.

Ärge unustage, et ma tulen veel teie juurde tagasi.

Läheb vaid veidi aega ning mu igatsus kogub tolmu ja vahtu uue keha jaoks.

Põgus pilk vaid, kõigest puhkusehetk tuules ja üks naine kannab mu ilmale taas.

Jääge hüvasti, teie ja mu noorus, mille teie seas veetsin.

Alles eile see oli, kui unes kohtusime.

Teie olete laulnud mulle oma üksilduses ja mina olen teie igatsustest ehitanud torni taevasse.

Aga nüüd on meie uni haihtunud ja meie unenägu möödas ja pole enam koidik.

Päevatõus on meie üle ja meie virgumisest võrsunud südapäev ning me peame lahkuma.

Kui peaksime mäluhämaras veel kunagi kohtuma, siis kõneleme jälle ning teie laulate mulle sügavama laulu.

Ja kui meie käed peaksid põimuma mõnes teises unes, siis ehitame taevasse uue torni.

Nii lausudes andis ta märku meremeestele, kes otsemaid hiivasid ankru ja vabastasid laeva kinnitusköitest ning nad hakkasid liikuma ida poole.

Karje tungis rahva rinnast kui ühestainsast suust ja see kerkis koiduhahetusse ning kandus üle mere otsekui võimas trompetiheli.

Ainult Almitra oli vait, vaadates laevale järele seni, kuni see uttu kadus.

Ja kui kõik inimesed olid laiali valgunud, seisis tema ikka veel üksinda muulil, meeles prohveti sõnad:

“Põgus pilk vaid, kõigest puhkusehetk tuules, ja üks naine kannab mu ilmale taas.”

AUTORIST

Kahlil Gibran, müstikust kirjanik, kunstnik ja filosoof, sündis 6. detsembril 1883 maroniitide mägikülas Besharris Liibanonis, tolleaegses Süüria provintsis. Tema emapoolne vanaisa oli maroniidipreester, kogu pere oli väga musikaalne; et isa käes raha aga ei seisnud, õppis Kahlil lugema üksnes õnneliku juhuse läbi. Kui poiss oli kaheteistaastane, rändas ta ema Kamila koos kahest ebaõnnestunud abielust pärit nelja lapsega välja Ameerikasse. Vaeste linnajaost pärit varaküps andekas poisike äratas oma õpetajate tähelepanu ja kolmeteistaastasena võeti ta vastu Bostoni intellektuaalsetesse kunstiringkondadesse.

Viieteistaastasena otsustas Kahlil Gibran naasta Liibanoni, lõpetas Beirutis maroniitide kooli kõige kõrgemal tasemel ja pöördus tagasi Ameerikasse kolledžipoeedi tiitliga, võitnud kooli igaaastase luulevõistluse. Karismaatiline nooruk inspireeris paljusid. Mary Haskelli, mitmel moel noort annet toetanud ja suunanud metseeni õhutusel õppis Gibran Pariisis Kaunite Kunstide Koolis joonistamist. Esimene kunstinäitus toimus 1904. a. Bostonis. Auguste Rodin, kes soovis lasta end portreerida, eelistas noort Gibranit, keda võrdles Blake'iga, kõigile oma aja kuulsustele.

Esimese Maailmasõja eel tegeles Kahlil Gibran koos oma lähedase sõbra ning aatekaaslase Mihhail Naimõiga araabia kirjanduse, ennekõike luule tutvustamisega. Soliidne organisatsioon POETRY SOCIETY, kus Gibran ettekande pidas, aga reageeris pilkliku ükskõiksusega. Kogetu ajendas Kahlil Gibrani kirjutama praeguseks tuntuks saanud proosapoeemi “Kaotus”, mis sai alguseks hilisematele eetilise-poliitilistele ründavat või valusat tooni kirjutistele (“Orjus”, “Minu kaasmaalased”, “Surnud on mu rahvas”).

Kaotus, mu Kaotus, mu sädelev mõök ja kilp,

Sinu silmist ma lugenud olen,

Et olla troonile tõstetud tähendab olla
orjastatud,

Ja olla mõistetud tähendab olla madaldatud,

Ja olla taibatud tähendab vaid omaenda täiuseni jõuda

Ja küpse viljana langeda alla söögiks.

Kaotus, mu Kaotus, mu vaprus surmamatu,

Sina ja mina naerame üheskoos tormis,
Ja üheskoos kaevame haudu
Kõigele, mis meis sureb,
Tulvil tahet me seisame päikese käes
Ning oleme ohtlikud.

Vaatamata tema raamatu "Mässajate vaimud" avalikule põletamisele Beirut turuplatsil, kirikukogudusest väljaheitmisele ja maalt väljasaatmisele muutusid Gibrani rünnakud oma kodumaal valitsevate tingimuste, ebavõrdsuse ja sotsiaalse alatuse vastu üha tulisemaks ja tema pühendumus üha selgemaks.

1920. a. 20. aprillil kogunes 10 araabia päritolu kirjanikku New Yorgis Kahlil Gibrani stuudiosse, et asutada kirjanduslik rühmitus ARRABITAH (Suleside), kellel oli erakordne tähtsus keele- ja stilistikauuendajana, samuti sufi kirjandusele iseloomuliku poetilise, meditatiivse ja filosoofilise mõttelaadi tutvustamisel angloameerika maailmale. Rühmituse embleemiks sai Kahlil Gibrani kujundatud ring, keskelt avatud raamat, mille lehtedelt võis lugeda tsitaati prohvet Muhamedi sõnadest: "Kui imepäraseid varandusi varjub Jumala trooni all, mida vaid luuletajate keeled avada võivad!"

Viieteistkümnendast eluaastast peale töötas Kahlil Gibran "Prohveti" kallal, mis tema esimese inglise keeles kirjutatud teosena 1923. a. ilmudes sai otsekohe kuulsaks ja mida peetakse siiani tema loomingu kvintessentsiks. Teos on tõlgitud rohkem kui kahekümnesse keelde ning trükitud mitmemiljonilistes tiraapides. Eksiilikäsk tühistati; kirik võttis omal ajal äratõugatud poja oma rüppe tagasi.

MA OLEN TULNUD, ET ELADA ARMASTUSE ÜLEVUSES JA ILU VALGUSES, MIS ON JUMALA PEEGELDUSED. MA OLEN SIIN, MA ELAN JA MIND EI SAA PAGENDADA ELU RIIGIST, SEST OMA ELAVATE SÕNADE KAUDU ELAN MA KA SURMAS, KUI NAD KA TORKAVAD VÄLJA MU SILMAD, KUULATAN SEDA TERASEMALT ARMASTUSE SOSINAT JA ILU LAULU.

KUI NAD KA SULGEVAD MU KÕRVAD, NAUDIN MA TUULEÕHU HINGUST TULVIL ARMASTUSE VIIRUKIT JA ILU HÕNGU.

KUI NAD KA TÕUKAVAD MIND TÜHJUSSE, ELAN MA ÜHTSUSES OMA HINGEGA, ARMASTUSE JA ILU LAPSEGA.

MA TULIN, ET TEGUTSEDA KÕIKIDE NIMEL JA KÕIKIDEGA KOOS, JA SEE, MIDA MA TÄNA TEEN ÜKSINDUSES, LEIAB HOMME VASTUKAJA PALJUDELT.

MIDA MA NÜÜD ÜTLEN ÜHEST SÜDAMEST, ÖELDAKSE HOMME LUGEMATUIST SÜDAMEIST.

Kahlil Gibran suri New Yorgis 10. aprillil 1931. Tema matuserongkäik pakkus haaravat, enneolematut vaatepilti; sajad preestrid ja usujuhid kõikvõimalikest sektidest ning kogudustest, mis kõik olid inspiratsiooni saanud tema ajatust kuulutusest, sammusid sõnatus osaduses pühalikult üksteise kõrval, otsekui tõenduseks Gibrani enda sõnadele:

LUULETAJA SURM ON TEMA ELU.

Kahlil Gibrani põrm puhkab Liibanonis, ühes koopas tema lapsepõlvekiriku Mar Sarkise kloostri lähedal.

Tõlkija

TUNTUMAD TEOSSED:

Eelkäija: Tähendamissõnad ja luuletused, 1920

Prohvet, 1923

Liiv ja vaht: Aforismikogumik, 1926

Jeesus, Inimese Poeg, Knopf 1928

Maajumalad, 1931

Prohveti aed, 1933

Proosapoeemid, Knopf 1934

Pisar ja naeratus, Knopf 1934

Murtud tiivad, 1957

Kahlil Gibrani varakamber, Citadel Press 1958

Mõtted ja meditatsioonid, Citadel Press 1960

Kahlil Gibrani teine varakamber, Citadel Press 1962